

Farklılık, Kuran'ın ifadesiyle "takva" da ortaya çıkıyor. Yani erdemleri hayatımıza yansıttığımız ölçüde insan oluyoruz veya insanlığımızı fark ediyoruz. Tam da bu noktada, insanların kendilerini derinleştirmek ve ahlaki bir olgunluğa yol açmak için ortaya çıkmış tasavvufi düşünce ile tarikat ve cemaat örgütlenmelerini birbirinden ayırmak gerekir. Zira bir düşünce kurumsallaşmaya başladığı andan itibaren, sosyal, siyasal, ekonomik çıkar ilişkileri devreye girmekte ve çoğu zaman amaç ortadan kaybolmaktadır. Bu konuda " cemaat Nasıl Siyaset Projesine Dönüştü" başlıklı makalesinde Prof. Dr. Ali Bardakoğlu şöyle diyor.

Günümüzde dini cemaatleşmeler ve tarikat örgütlenmeleri geçmiş dönemlerdeki geleneksel sınırlarında kalarak insanların ahlaki gelişimine, deruni dindarlığına katkı sağlayıcı bir çizgide hizmet üretse, toplumda engin bir hoşgörünün yerleşmesine öncülük etse, toplumun sosyal bağını güçlendirici roller olsa hem meşruiyetlerini perçinlemiş, hem de dine ve topluma hizmet etmiş olurdu ama üzülenlere görüyoruz ki öyle olmadı. Yani tarikat ve dini cemaatleşme günümüzde Müslümanların dindarlığını güzelleştirme çabasından ekonomik çıkar ilişkisine, siyaset projesine, sosyal örgütlenme modeline dönüştü. Kendilerinden menkul kutsal makam ve otoriteler ihdas edildi, nev-zuhur kutsallıklar ve onun üzerinden dünyevi projeler ortaya çıktı. Bu gelişme de, hem tasavvufa hem İslam'ın o güzel dindarlık modeline büyük zarar verdi. Bardakoğlunun yaptığı bu tespit son derece önemli... Cemaatler kendilerini otorite görüyorlar ve bir erk olarak ortaya çıkıyorlar. Toplumsal ve politik hayatı düzenlemeye kalkışıyorlar. Bu yapıların başındakiler, insanların ruhsal arınma arayışlarını sömürülecek bir erk ilişkisine dönüştürerek, felsefi ve tasavvufi düşüncenin kozmik ve aşkın boyutunu bir anda sıfırlamış oluyorlar.

Allah karşısında olması gereken itaat/bağlılık/huşu, yerini, cemaat liderine ve onların pragmatik önerilerine bırakıyor. Tasavvufi ve felsefi düşüncede, yakarışlar sonucunda elde edilmesi gereken sevgidir. Bu sevgi her türlü otoriteyi ve koşullanmışlığı aşan bir şeydir; derin bir hoşgörüyü, tüm varlığı kucaklamayı ve insanlığı " bir görme anlayışını beraberinde getirir. Oysa günümüz cemaat ve tarikat yapılanmalarında kişiye, ne bu metafizik yakarışların sevgiye dönüştüğü bir alan bırakılıyor ne de Allah karşısında olması gereken ortaya çıkıyor. Platon'un ifadesiyle varoluşun, arzuların bitimliliği ile sonsuzluğun/bitimsiz olanın arasındaki huzursuzluğa imkan tanınmıyor.

Sen düşünme, sorgulama, tabi ol, lider, abi-abla en iyi bilir anlayışıyla varoluş kaygısına izin verilmiyor. Televizyonlarda- kendilerini mutasavvıf olarak tanımlayanlar " rahat ol, her şey bir plan dahilinde işliyor. Oh oh ne olursa güzeldir" gibi laflarla insanların beyinlerini uyuşturacak bir tarzda sözüm ona tasavvuf anlatıyor, Elbette bu sahada, insanların kendilerini sorgulama yönünde, özgürlükleri yönünde, geliştirme ve olgunlaştırma yönünde teşvik eden cesaretlendiren ve karşılığında hiçbir menfaat beklemeyen güzel insanlar var. Ancak genel görüntüde bunlar kayboluyor.

Öyle ya da böyle siyasete eklemlenen bu yapılar, hangi partiye oy vermeli, devlette kimler nerelere gelmeli gibi hususlarda da belirleyici rol üstlenmeye çalışıyorlar. Peki tabi bu arada İslam'ın koca koca ilkeleri yerle bir ediliyor; ne adalet kalıyor, ne liyakat ilkesi...

Olan güzelim Ülkeye oluyor. Bu tehlikeyi çok iyi gören Atatürk ; Efendiler.... Biliniz ki, Türkiye Cumhuriyeti şeyhler, dervişler, müritler memleketi olamaz " derken kastettiği tam bu olmalı. Yoksa kimsenin inancına ya da tasavvufi düşüncesine karışmak değil.

Türkiye Cumhuriyeti bir Hukuk devletidir.

Hukuk, bu sınırları aşmak içindir.

Hukuk, etik kaygıların evrenselleştirilmesi, lokal olanın aşılması demektir. Laiklik herhangi bir cemaatin, tarikatın, inancın devlette hakimiyetine izin verilmemesi demek olduğu gibi aynı

zamanda her türlü inancın da güvencesidir. Kalın sağlıcakla!